

The book cover features a detailed illustration. On the left, a woman's face is shown in profile, looking towards the right. Her skin is a pale, ashy blue, and her hair is dark and voluminous. She is surrounded by lush green foliage and several bright red flowers with dark centers. To the right of her face, three small, white, bird-like creatures are depicted in flight. The background is a solid, deep blue. The title 'MAGGIE STIEFVATER' is written in a large, stylized, red serif font at the top. Below it, the words 'TRAJA SPÁČI' are written in a large, black, serif font, with a small red bird perched on the letter 'A' of 'TRAJA'. At the bottom, the text 'HAVRANÍ CYKLUS III.' is written in a smaller, red, serif font.

MAGGIE STIEFVATER

TRAJA SPÁČI

HAVRANÍ CYKLUS III.

TRAJA
SPAČI

HAVRANÍ CYKLUS:

I.
HAVRANÍ
CHLAPCI

II.
ZLODEJI
SNOV

III.
TRAJA SPÁČI

IV.
HAVRANÍ
KRÁL

MAGGIE
STIEFVATER

TRAJA
SPAČI

HAVRANÍ CYKLUS III.

slovar

pre Lauru, ktorá patrí k bielym rytierom

Copyright © 2014 by Maggie Stiefvater

Translation © Gabriela Patkolová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3167-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Maggie Stiefvater – The Raven Cycle, Book 3: Blue Lily, Lily Blue,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc, New York 2014,
preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Andrea Cséfalvay Kopernická

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Hľadám svoju tvár,
Tú spred stvorenia sveta.*
– WILLIAM BUTLER YEATS
„BEFORE THE WORLD WAS MADE“

Buďme vďační, že zrkadlo odhalí iba to, ako vyzeráme.
– SAMUEL BUTLER
EREWHON

PROLÓG

NAD

Persephone stála na holom vrchole kopca, pokrčené šaty farby slonoviny jej bičovali nohy, za ňou viala vo vetre záplava blondavých kučier. Pripomínala krehkú pavučinku, ktorú privanulo medzi tieto balvany a na jednom z nich uviazla. Tu hore, kde neboli stromy, ktoré by ho stlmili, bol vietor prudký. Svet tam dole zasa fascinujúco jesenný.

Vedľa nej stál Adam Parrish s rukami vo vreckách svojich olejom zamazaných kapsáčov. Pôsobil vyčerpane, ale pohľad mal jasnejší, ako keď ho videla naposledy. Persephone zaujímali iba dôležité veci a vek k nim nepatril. No keď na neho hľadela, zarazilo ju, že Adam je vcelku *nový*. Ten odlišný výraz, mladícke zhrbenie ramien, nespútaná energia v jeho vnútri.

Aký skvelý deň, ako stvorený na toto, pomyslela si. Bolo chladno a pod mrakom, bez rušivých vplyvov slnka či mesiaca, alebo neďalekej stavby diaľnice.

„Toto je cesta mŕtvych,“ vyhlásila a postavila sa zároveň s neviditeľnou cestou. Ihneď pocítila, ako sa čosi v nej súhlasne zachvelo. Pocit podobný uspokojeniu. Ako keď zarovnáte knihy na polici.

„Siločiara,“ upresnil Adam.

Nevzrušene prikývla. „Presvedč sa sám.“

Neváhal a stúpil na siločiaru. Pohľad upriamil na čiaru v celej jej dĺžke tak prirodzene, ako keď sa kvet natočí za slnkom.

Persephone trvalo oveľa dlhšie, kým sa to naučila, avšak na rozdiel od jej mladého žiaka, *ona* neuzatvorila dohodu s nadprirodzeným lesom. Nerada sa jednala. Skupinové projekty vo všeobecnosti neboli jej šálka kávy.

„Čo vidíš?“ spýtala sa.

Zaklipkal očami a zaprášené mihalnice mu spočinuli na lícach. Keďže ona bola Persephone a dnešok bol ako stvorený na toto, vedela, čo vidí. Nijako to nesúviselo so siločiarou. Bol to zmätok z rozbitých sošiek na dlážke krásnej mestskej vilky. Oficiálny list vytlačený na hlavičkovom papieri. Priateľ zmietajúci sa v krčoch pri jeho nohách.

„Mimo teba,“ pripomenula mu nežne. Ona videla toľko udalostí a možností na ceste mŕtvych, že žiadna z nich nevyčnievala. Jej jasnovidecké schopnosti boli oveľa silnejšie, keď mala pri sebe svoje priateľky Callu a Mauru: Calla pretriedila jej vízie a Maura ich zasadila do kontextu.

Adam vykazoval istý potenciál aj v tejto oblasti, ale bol v tom ešte príliš neskúsený, aby nahradil Mauru – nie, to sú absurdné myšlienky, pomyslela si Persephone, priatelia sa nedajú *nahradiť*. Vhodnejší výraz jej však nenapadol. Nie *nahradiť*.

Zachrániť. Áno, samozrejme, to sa robí s priateľmi. Potrebovala Maura zachrániť?

Ak by tam Maura bola s nimi, Persephone by nemala problém odhadnúť to. Ale ak by bola Maura na kopci, Persephone by to *nepotrebovala* odhadovať.

Zhlboka si povzdychla.

Veľa vzdychala.

„Niečo vidím.“ Z tvaru Adamovho obočia kričalo sústreďenie alebo neistota. „Viac vecí. Pripomína to – zvieratá v Stodolách. Vidím, ako... spia.“

„Snívajú,“ súhlasila Persephone.

Len čo upriamil jej pozornosť na spáčov, jasne ich uvidela aj ona.

„Traja,“ dodala.

„Čo traja?“

„Konkrétne traja,“ zamrmlala. „Na prebudenie. Ach, nie. Nie. Dvaja. Jeden by nemal byť prebudený.“

Persephone nikdy veľmi nešlo určovanie, čo je dobré a čo zlé, no v tomto prípade vedela, že tretí spáč je rozhodne zlý.

Pár minút tam ona a ten chlapec – *Adam*, pripomenula si, prikladať dôležitosť krstným menám bolo také vyčerpávajúce – iba tak stáli a precitovali, ako im siločiaru plynú pod nohami. Persephone sa opatrne a neúspešne pokúšala nájsť zreteľný pramienok Maurinej existencie v tom spleťtom kľbku energie.

Adam vedľa nej sa opäť utiahol sám do seba a ako vždy, viac ho zaujímala vec, ktorá mu zostávala nepoznateľná: jeho vlastná myseľ.

„Mimo,“ pripomenula mu Persephone.

Neotvoril oči. Jeho tiché slová takmer odniesol vietor. „Nechcem byť drzý, madam, ale nerozumiem, na čo sa to mám učiť.“

Persephone nechápala, ako mohol považovať takú rozumnú otázku za drzú. „Keď si bol bábätko, čo ťa motivovalo, aby si sa učil rozprávať?“

„S kým sa učím komunikovať?“

Potešilo ju, že okamžite pochopil, kam tým mierila.

„So všetkým,“ odvetila.

MEDZI

Calla bola ohromená, koľko bordelu mala Maura vo svojej izbe na Fox Way 300, a pred Blue sa tým nijako netajila.

Blue na to nereagovala. Prehľadávala papiere pri okne, s hlavou sklonenou od zamyslenia. Z tohto uhla pripomínala

svoju matku, súmernú, atletickú a vyrovnanú. Vyzerala čudne rozkošne, aj keď mala nakrivo vypnuté tmavé vlasy a tričko, ktoré vzala útokom s rotavátorom. A možno *práve* preto. Kedy tak opeknela a dospela? Bez toho, aby vyrástla? Tak asi dopadnú dievčatá, ktoré žijú iba na jogurtoch.

„Videla si tieto? Sú naozaj dobré,“ spýtala sa.

Calla netušila, čo si Blue prezerá, ale verila jej. Blue nebola z tých, čo by len tak rozdávali neúprimné komplimenty, ani keď išlo o jej matku. Aj keď bola láskavá, nebola *milá*. Čo bolo dobre, lebo milí ľudia liezli Calle na nervy.

„Tvoja matka je žena mnohých nadaní,“ odvrkla. Ten neporiadok ju okrádal o roky života. Calla mala rada veci, na ktoré sa dalo spoľahnúť: zakladače, mesiace, ktoré mali tridsaťjeden dní, fialový rúž. Maura uprednostňovala chaos. „Napríklad vytáčania ma do nepričetnosti.“

Zdvihla Maurin vankúš a premkla ju vízia. Zrazu *cítila*, kde bol ten vankúš zakúpený, ako si ho Maura našuchorila pod hlavou, koľkými slzami ho zmáčala a aké sny na ňom za tých päť rokov snívala.

Vo vedľajšej izbe sa ozvalo zvonenie vešteckej linky. Callina vízia sa rozplynula.

„Dočerta,“ zanáďavala.

Mala dar psychometrie – obyčajným dotykom dokázala odhaliť pôvod veci aj pocity jej majiteľa. No tento vankúš bol používaný tak často, že obsahoval priveľa spomienok, ktoré by musela pretriediť. Ak by tu bola Maura, Calla by poľahky izolovala tie relevantné.

Ale ak by bola Maura tu, nepotrebovala by to robiť.

„Blue, pod' sem.“

Blue teatrálnie položila ruku na Callino plece. Jej schopnosti prirodzeného zosilňovača okamžite vyostрили Callinu víziu. Videla, ako Maura, plná nádeje, nedokáže zaspať. Cítila odtlačok zarastenej brady pána Sivého na vankúši. Videla,

o čom Maura naposledy snívala: jazero ako zrkadlo a matne povedomý muž.

Calla si odfrkla.

Artemus. Maurin dávno nezvestný exmilenec.

„Vidíš niečo?“ spýtala sa Blue.

„Nič užitočné.“

Vtedy Blue rýchlo odtiahla ruku. Dobre vedela, že Calla dokáže zachytiť pocity dievčat rovnako ako vankúšov. Ibaže Calla nepotrebovala jasnovidecké schopnosti, aby uhádla, že Bluein bystrý, prívetivý výraz protirečil peklu, ktoré ju spaľovalo vnútri. Škola sa blížila, vo vzduchu visela láska a jej matka zmizla na akúsi tajomnú osobnú misiu pred viac ako mesiacom a zanechala za sebou svojho novonadobudnutého zabijackého nápadníka. Blue bola hurikán približujúci sa k pobrežiu.

Ach, Maura! Calle skrútilo žalúdok. Hovorila som ti, aby si nešla.

„Dotkni sa tamtoho.“ Blue ukázala na veľkú čiernu veštekú misu. Ležala šikmo na koberčeku. Odkedy ju Maura použila, nikto sa jej nedotkol.

Calla nemala bohvieakú mienku o veštení či zrkadlovej mágii, či čomkoľvek, čo malo niečo spoločné s narúšaním tajomného éteru priestoru a času s úmyslom zabrdať na druhú stranu. Technicky vzaté to nebolo nebezpečné. Išlo iba o meditačné ponorenie sa do zrkadlového povrchu. No prakticky to často znamenalo, že duch sa odpútal od tela. A duch bol veľmi roztržitý tulák.

Keď sa Calla, Persephone a Maura zahrávali so zrkadlovou mágiou naposledy, nešťastnou náhodou spôsobili zmiznutie Maurinej polovičnej sestry Neeve.

Calla aj tak nikdy nemala Neeve v láske.

No Blue mala pravdu. Vešteká misa zrejme ukrývala najviac odpovedí.

Súhlasila. „Dobre. Ale nedotýkaj sa ma. Nechcem, aby to bolo silnejšie, ako to už je.“

Blue zdvihla ruky na znamenie toho, že svoje zbrane nechá odpočívať.

Calla sa zdráhavo dotkla okraja misy a jej víziu v mihu zahalilo temno. Spala, snívala. Padala do nekonečnej čiernej hlby. Jej zrkadlová verzia stúpala hore ku hviezdám. Kov sa jej zaryl do líca. Vlasy sa jej prilepili na kútik úst.

Kde by tu mala hľadať Mauru?

Cudzí hlas v jej hlave recitoval, drsne, škodoradostne a monotónne:

*„Kráľovné a králi
Králi a kráľovné
Modrá lalia, laliová Blue,
Koruny a vtáky
Meče a veci
Modrá lalia, laliová Blue“*

Zrazu sa sústredila.

Opäť bola Callou.

Až teraz videla to, čo Maura: troch spáčov – svetlo, tmu a niečo medzi. Poznanie, že Artemus je pod zemou. Istotu, že z tej jaskyne sa nikto nedostane bez pomoci. Uvedomenie si, že Blue a jej kamaráti sú súčasťou čohosi väčšieho, čohosi ohromujúceho a nekonečného a pomaličky sa prebúdajúceho...

„BLUE!“ zahrmla Calla. Ihneď jej došlo, prečo bola jej snaha odrazu taká úspešná.

Ako inak. Blue sa dotýkala jej pleca a všetko znásobovala. „Ahoj.“

„Povedala som ti, aby si sa ma nedotýkala.“

Blue nevyzerala, že by ju to mrzelo. „Čo si videla?“

Calla bola ešte vždy hlboko v bahne toho *iného* vedomia. Nedokázala zo seba striasť pocit, že sa pripravovala na súboj, ktorý už raz vybojovala.

Nespomínala si však, či vyhrala.

POD

Maura Sargentová sa nevedela zbaviť pocitu, že čas prestal fungovať. Niežeby úplne zastal. Iba prestal plynúť dopredu tak, ako si zvykla považovať za „normálne“. Minúty sa kopili do hodín a potom dní a týždňov.

Začínala mať podozrenie, že možno prežíva tú istú minútu znovu a znovu.

Niektorých ľudí by to asi vydesilo. Iní by si to vôbec neuvedomovali. Ibaže Maura nepatrila k *niektorým ľuďom*. O budúcnosti začala snívať, keď mala štrnásť. V šestnástich prehovorila so svojou prvou mŕtvou dušou. V devätnástich použila vnútorný zrak, aby nakukla na druhú stranu. Čas a priestor boli pre Mauru iba detské ihrisko, na ktorom sa hrávala.

Plne si uvedomovala, že v živote existujú nepredstaviteľné veci, ale neverila, že jaskyňa, v ktorej zastal čas, je jednou z nich. Bola tu dole hodinu? Dve? Deň? Štyri dni? Dvadsať rokov? Baterka jej zatiaľ svietila.

Ale ak tu čas neplynie, tak sa nikdy nevybije, nie?

Nasmerovala baterku z dlážky na strop, kým sa plahočila tunelom. Nechcela sa udrieť do hlavy, ale rovnako netúžila spadnúť do bezodnej trhliny. Aj tak už šliapla do niekoľkých hlbokých mlák a rozčaptané čižmy mala celé premáčané a studené.

Najhoršia bola nuda. Detstvo prežité v chudobe Západnej Virgínie Mauru naučilo spoliehať sa na seba, dobre znášať nepohodlie a uľaviť si čiernym humorom.

No táto *monotónnosť*.

Vtip nebol vtip, ak ste ho nemali komu povedať.

Jediné, čo Maure naznačovalo, že čas zrejme ďalej *plynie*, bol fakt, že podchvíľou zabúdala, koho tu dole vlastne hľadá.

Robím to pre Artemusa, pripomenula si. Pred sedemnástimi rokmi si nechala od Cally nahovoriť, že skrátka ušiel. A možno tomu chcela veriť. V hĺbke duše však šípila, že je súčasťou čohosi väčšieho. Šípila, že *ona* je súčasťou čohosi väčšieho.

Pravdepodobne.

Ibaže jediné, čo v tomto tuneli zatiaľ našla, boli pochybnosti. Toto miesto by si slnko milujúci Artemus nevybral. Kdesi v mysli sa jej vynárala myšlienka, že na tomto mieste by Artemus zahynul. Začínala mať zlý pocit z odkazu, ktorý za sebou nechala. Stálo v ňom iba:

Glendower je pod zemou. Ja tiež.

Vtedy si myslela, že je prešibaná. Ten odkaz mal naštváť a inšpirovať, podľa toho, kto ho čítal. Prirodzene, písala ho v presvedčení, že najneskôr na druhý deň bude spať.

Teraz ho v duchu revidovala:

Idem do jaskyne, kde zastal čas, aby som našla svojho exfrajera. Ak bude hroziť, že nestihnem Blueinu maturitu, pošlite pomoc.

P. S. Koláč nie je jedlo.

Kráčala ďalej. Vpredu bola čiernočierna tma, vzadu bola čiernočierna tma. Lúč z baterky osvetľoval detaily: ježaté stalaktity na nerovnom strope. Steny lesklé od vody.

No nestratila sa, lebo od začiatku mala iba jedinú možnosť: ísť hlbšie a hlbšie. Zatiaľ sa nebála. Vydesiť niekoho, kto

sa pohrával s časom a priestorom ako ona, si vyžadovalo oveľa viac.

Maura využila zablatený stalagmit ako zábradlie a pretiahla sa cez úzky otvor. Výjav na druhej strane ju zmiatol. Strop posiaty kvapľami. Dlážka posiatá kvapľami. Nemalo to konca. Nebolo to možné.

Vtom ten výjav rozčerila drobná kvapka vody a na okamih narušila dokonalú ilúziu. Podzemné jazero. Tmavá hladina odrážala zlatisté stalaktity na stope, až sa zdalo, že rovnaké množstvo stalagmitov trčí z jeho dna.

Ozajstné dno jazera bolo skryté. Mohlo byť hlboké dva centimetre, dva metre, bezodné.

Ach. Tak tu je to, konečne. Toto sa jej prisnilo. Stále sa nebála, ale srdce jej znepokojene búšilo.

Mohla by som sa vrátiť domov. Poznám cestu.

Ale ak bol pán Sivý ochotný riskovať svoj život pre to, po čom túžil, dozaista dokáže byť rovnako statočná. Uvažovala, či je nažive. Prekvapilo ju, ako zúfalo dúfala, že je.

V duchu opäť zrevidovala svoj odkaz.

Idem do jaskyne, kde zastal čas, aby som našla svojho exfrajera. Ak bude hroziť, že nestihnem Blueinu maturitu, pošlite pomoc.

P. S. Koláč nie je jedlo.

P. P. S. Nezabudnite dať vymeniť olej v aute.

P. P. P. S. Hľadajte ma na dne zrkadlového jazera.

V hlave sa jej ozval šepot. Ktosi z budúcnosti alebo minulosti. Ktosi mŕtvy alebo živý, alebo spiaci. Vlastne to nebol šepot, uvedomila si Maura. Bol to chripot. Hlas kohosi, kto volal veľmi dlho bez odpovede.

Maura dokázala pozorne načúvať.

„Čo ste vraveli?“ spýtala sa.

Šepot sa ozval znovu: „*Nájdí ma.*“

Nebol to Artemus. Bol to niekto iný, kto sa tu stratil. Alebo sa ešte len strácal. Alebo sa mal stratiť. V týchto jaskyniach čas neplynul lineárne. Čas bol zrkadlové jazero.

P. P. P. P. S. Neprebudíte tretieho spáča.

JEDEN

„Myslíš, že je to fakt skutočné?“ spýtala sa Blue.

Sedeli medzi vysokými dubmi pod ukradnutou letnou oblohou. Zem navôkol bola prešpikovaná koreňmi a skalami. Sparno v ničom nepripomínalo zatiahnutú, chladnú jesennú oblohu, ktorú nechali za sebou. Túžili po lete, tak im Cableswater dalo leto.

Richard Gansey III. ležal na chrbte a hľadel na omamne teplé modré nebo nad konármi. Rozvalený v kaki nohavičiach a citrusovožltom pulóvri s véckovým výstrihom pôsobil uvoľnene, ako pôžitkáarsky korunný princ lesa, čo ho obklopoval. „Čo je skutočné?“

„Možno keď sem prídeme, všetci hneď zaspíme a máme iba rovnaký sen,“ dumala Blue.

Vedela, že to tak nie je, ale bolo upokojujúce a vzrušujúce predstavovať si, že sú takí prepojení, že Cableswater stelesňuje čosi, na čo všetci myslia, keď zatvoria oči.

„Rozoznám, kedy som hore a kedy spím,“ namietol Ronan Lynch. Ak bolo všetko okolo jemné a organické, jasné a rovnorodé, Ronan bol ostrý a temný a disharmonický. Vytrčal v strohom kontraste k stromom.

Adam Parrish, schúlený do seba v ošúchanej, zamastenej kombinéze, prehodil: „Naozaj?“

Ronan vyprskol. Opovržlivo alebo posmešne. Bol ako Cableswater: menil sny na skutočnosť. Ak nedokázal rozoznať

rozdiel medzi bdením a spánkom, tak iba preto, že v jeho prípade na tom nezáležalo.

„Možno som *ta* vysníval,“ odvrkol.

„V tom prípade vďaka za rovné zuby,“ vrátil mu Adam.

Cabeswater okolo nich prekypovalo životom. Vtáky, čo neexistovali mimo tohto lesa, trepotali krídlami nad ich hlavami. Niekde opodiaľ zurčal potôčik predierajúci sa cez skaly. Stromy boli veľkolepé a starobylé, obrastené machom a lišajníkom. Možno preto, lebo vedela, aký starý je ten les, Blue *prípada* múdry. Ak by dovolila svojej mysli zatúlať sa dosť ďaleko, takmer by ucítila, ako jej les načúva. Ťažko sa to vysvetľovalo. Bol to podobný pocit, ako keď vám niekto priloží ruku tesne nad pokožku, ale nedotkne sa jej.

„Musíme si zaslúžiť dôveru Cabeswateru, než vstúpime do jaskyne,“ tvrdil Adam.

Blue netušila, čo pre Adama znamená byť prepojený s lešom, zaviazať sa, že bude jeho rukami a očami. Mala podozrenie, že občas to netušil ani Adam. No počúvli jeho radu a vracali sa sem znovu a znovu, prechádzali sa medzi stromami, opatrne les skúmali a nič z neho nebrali. Prechádzali okolo jaskyne, ktorá by mohla ukrývať Glendowera – a Mauru.

Mamu.

Odkaz, ktorý im zanechala pred viac ako mesiacom, nenaznačoval, kedy sa mieni vrátiť. Nenaznačoval, či sa vôbec mieni *vrátiť*. Preto sa nedalo určiť, či bola ešte vždy preč, lebo mala problémy, alebo sa nechcela vrátiť. Zvykli aj matky iných ľudí zmiznúť do dier v zemi, keď dostali krízu stredného veku?

„Ja nesnívam,“ povedal Noah Czerny. Bol mŕtvy, takže zrejme ani nespál. „Preto si myslím, že je to skutočné.“

Skutočné, ale pre nich, iba pre nich.

Leňošili tam ešte pár minút či hodín, dní – čo tu znamenal čas?

Kúsok ďalej od skupinky trkotal Ronanov mladší brat Matthew s mamou Aurorou, ktorá sa tešila z ich návštevy. Obaja mali anjelsky zlatisté vlasy, obaja vyzerali, akoby ich stvorilo toto miesto. Blue chcela nenávidieť Auroru pre jej pôvod – jej manžel si ju doslova vysníval – a preto, že jej pozornosť a intelekt boli na úrovni šteniatka. No popravde, bola neskonalé láskavá a bujará a museli ste ju zbožňovať rovnako ako jej najmladšieho syna.

Ona by neopustila svoju dcéru tesne pred maturitou.

Blue však na Maurinom zmiznutí najviac rozčuľovalo to, že nevedela, či sa má strachovať alebo zúriť. Divoko sa zmietala medzi tými dvoma pocitmi, kým sa z času na čas neunavila a necítila vôbec nič.

Ako mi to mohla urobiť práve teraz?

Lícom sa oprela o balvan pokrytý teplým machom a snažila sa udržať svoje myšlienky vyrovnané a pozitívne. Rovnaká schopnosť, ktorou znásobovala jasnozrivosť iných, zintenzívňovala aj čudnú mágiu Cableswateru a Blue nemienila znovu vyvolať zemetrasenie alebo splašený útek divej zveri.

Radšej sa začala so stromami zhovárať.

Myslela na trilkujúce vtáky – *myslela* alebo si *želala*, alebo *túžila* a možno *snívala*. Tá myšlienka sa obrátila naruby a dve re v jej mysli zostali odchýlené. Rozoznávanie, kedy to robí správne, jej išlo čoraz lepšie.

Čudesný vták nad ňou zanôtil vysokým falošným tónom.

Myslela-želala-túžila-snívala o ševelení lístia.

Stromy nad jej hlavou zaševalili tichým šepotom. *Avide audimus.*

Myslela na letný kvet. Ľaliu, modrú, ako jej meno.

Modrý lupeň sa jej polahky zniesol do vlasov. Ďalší pristál na opaku jej ruky, skĺzol dolu jej zápästím ako bozk.

Gansey otvoril oči, keď mu lupene nežne pristáli na tvári. Len čo od úžasu roztvoril pery, lupeň pristál rovno na nich.